

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce:

B. K., nar. X,
v ČR bytem X,
zastoupen Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem
se sídlem Malá 43/6, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

za účasti
osob zúčastněných
na řízení:

- a) **S. K., nar. X,**
bytem X,
- b) **N. L., nar. X,**
bytem X,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2025, č. j. OAM-17607-53/ZR-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2025, č. j. OAM-17607-53/ZR-2023, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 269,40 Kč, a to k rukám jeho zástupce, Mgr. Martina Vovsíka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2025, č. j. OAM-17607-53/ZR-2023 (dále též jen: „napadené rozhodnutí“). Jím žalovaný jednak podle § 77 odst. 2 písm. a) a § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“) zrušil žalobcovo povolení k trvalému pobytu, jednak mu podle § 77 odst. 3 ZPC stanovil lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dní od právní moci rozhodnutí.
2. Podle žalobce však žalovaný ve věci nesprávně zjistil skutkový stav, provedené důkazy nesprávně hodnotil a věc nesprávně právně posoudil. Žalovaný se podle žalobce vůbec nezabýval otázkou, zda představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Právě posouzení této otázky bylo klíčové pro rozhodnutí ve věci.

Obsah žaloby

3. Žalobce, občan Ukrajiny, podal žalobu proti napadenému rozhodnutí, kterým byla zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu. Žalobce předně namítá, že rozhodnutí Ministerstva vnitra je nezákonné, protože skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn a důkazy byly nesprávně vyhodnoceny. Žalobce byl trestním soudem odsouzen za padělání veřejné listiny, avšak tvrdí, že od svého propuštění z vazby v roce 2020 vede řádný život a nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek (v trestním řízení uložený trest fakticky vykonal vazbou). Současně žalobce poukazuje na to, že jeho trestná činnost se odehrála v letech 2016-2017 a od té doby se nedopustil žádného dalšího trestného činu. Trest mu navíc byl uložen za použití § 58 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též jen: „tr. zák.“), tedy mimořádně sníženy pod dolní hranici trestní sazby.
4. Současně se žalobce odvolává na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která stanoví, že zrušení povolení k trvalému pobytu je možné pouze v případě, že cizinec představuje aktuální a závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Žalobce tvrdí, že Ministerstvo vnitra tuto podmínku nerespektovalo, protože jeho osobní chování nepředstavuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Žalobce dále argumentuje, že rozhodnutí Ministerstva vnitra je v rozporu s trestním rozsudkem Krajského soudu v Plzni, který při ukládání trestu zohlednil jeho řádný život po propuštění z vazby.
5. Žalobce žije v České republice dlouhodobě, vlastní zde nemovitosti a má legální zdroj příjmů. Je podnikatelem a vlastníkem několika společností, které zaměstnávají další osoby a přispívají do státního rozpočtu. Žalobce tvrdí, že jeho přítomnost v České republice je prospěšná a že nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek. Tvrdí, že zrušení povolení k trvalému pobytu nemá být trestem za jeho trestnou činnost, ale preventivním opatřením, které má eliminovat přítomnost osob ohrožujících veřejný pořádek. Žalobce však prokázal, že nepředstavuje aktuální a závažnou hrozbu.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

6. Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě uvádí, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce bylo vydáno v souladu se zákonem a je plně odůvodněné. Žalobce byl pravomocně odsouzen za závažné protiprávní jednání, které závažně narušuje veřejný pořádek. Konkrétně se jedná o zločin padělání a pozměnění veřejné listiny, který žalobce spáchal v rámci organizované skupiny osob. Žalobce se dopustil celkem 17 dílčích útoků na zákonem chráněný zájem společnosti, což jednoznačně svědčí o jeho neúctě k právnímu řádu České republiky.
7. Dále žalovaný uvedl, že žalobce byl několikanásobně sankcionován správními orgány za další úmyslná protiprávní jednání, což svědčí o tom, že žalobce nevyvodil žádné ponaučení z předchozích trestů a nadále pokračoval v nerespektování právního řádu. Tento fakt podle žalovaného dokazuje, že žalobce představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.
8. Žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že zrušení povolení k trvalému pobytu představuje dvojí trestání za spáchanou trestnou činnost. Podle žalovaného jsou správní řízení o zrušení pobytu a trestní řízení dvě na sobě nezávislá řízení s rozdílnou povahou posuzované věci. Zrušení povolení k trvalému pobytu je preventivním opatřením na ochranu veřejného pořádku, nikoliv trestem za spáchaný trestný čin.
9. Žalovaný uznává, že žalobce má na území České republiky dlouhodobé vazby, vlastní nemovitosti a podniká. Nicméně tyto skutečnosti nemohou převážit nad závažností jeho protiprávního jednání. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobce může využít bezvízový styk nebo požádat o jiný pobytový status, pokud vycestování do země jeho původu není možné.
10. Opakovaně žalovaný zdůraznil, že hlavním důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu je ochrana veřejného pořádku. Podle žalovaného je zřejmé, že žalobce opakovaně porušoval zákon a nevyvodil z toho žádné ponaučení. Zrušení povolení k trvalému pobytu je tedy nezbytné pro ochranu veřejného pořádku a práv a svobod druhých.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení S. K.

11. Coby osoba zúčastněná na řízení se ve věci vyjádřila paní S. K., žalobcova dcera. Uvedla, že má zájem, aby její otec mohl na území ČR setrvat a jeho pobyt nebyl zrušen. Potvrdila údaje obsažené v žalobě, které se týkají vedení rodinného života. Sama studuje a je na otci existenčně závislá, což je další důvod, pro který má zájem, aby žalobce mohl zůstat v ČR a pracovat zde.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení N. L.

12. Jako osoba zúčastněná na řízení se ve věci vyjádřila i žalobcova družka N. L. Uvedla, že žalobce žije po propuštění z vazby řádným životem. Navrhla, aby soud žalobě vyhověl.

Posouzení věci

13. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem oba účastníci výslovně souhlasili a soud sám neshledal důvod pro konání jednání, neboť nepovažoval za potřebné ani provádět ve věci dokazování. Mezi účastníky sporné otázky jsou otázky právní, nikoli skutkové.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a to podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Žaloba je důvodná.
16. Ze správního spisu zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
17. Na základě sdělení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 23. 10. 2024, jehož přílohou byla pravomocná rozhodnutí-rozsudky Okresního soudu Plzeň-město ze dne 23. 3. 2023, č. j. 5 T 2/2023-7488, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 9. 2023, č. j. 8 To 127/2023-7567, jimiž byl žalobce odsouzen za spáchání zločinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zák., za což mu byl podle § 348 odst. 3 tr. zák. za použití § 58 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody na dva roky a šest měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, zahájeno se žalobcem řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) ZPC.
18. Žalobce nejprve (zejm. v podání ze dne 19. 12. 2023) žalovaného upozorňoval na to, že podle příslušné právní úpravy je zrušení povolení k trvalému pobytu možné jen za předpokladu, že nebude mít nepřiměřený dopad na jeho soukromý a rodinný život. Odkazoval přitom na svou rodinnou situaci, zejména na potřeby své dcery S., a současně prokazoval své podnikání, které mu poskytuje příjmy. Posléze žalobce poukazoval na recentní judikaturu NSS, podle níž lze ke zrušení trvalého pobytu dle dané právní úpravy přistoupit pouze tehdy, pokud by žalobce představoval aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Při tom vyjádřil své přesvědčení, že v jeho případě tato podmínka splněna není.
19. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí akcentoval zejména žalobcovo pravomocné odsouzení za spáchání zločinu padělání a pozměnění veřejné listiny, který je podle jeho názoru velmi závažný. Toto odsouzení svědčí podle žalovaného o tom, že žalobce si dostatečně nevážil příležitosti pobývat v ČR a vydělávat si zde na živobytí, ale své pobytové oprávnění zneužil k trestné činnosti, v jejímž rámci se podílel na nelegálním pobytu a zaměstnávání dalších cizinců, kteří nesplňovali podmínky pro udělení pobytových oprávnění.
20. Žalobní námitka směřuje do nezákonnosti závěru žalovaného, že v žalobcově případě byly splněny podmínky pro aplikaci § 77 odst. 2 písm. a) a § 77 odst. 2 písm. f) ZPC. Konkrétně je žalobce přesvědčen, že nepředstavuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.
21. Podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC platí: „*Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*“
22. Dle § 77 odst. 2 písm. f) ZPC pak: „*Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně.*“
23. Nejvyšší správní soud se (mj.) k těmto dvěma důvodům pro zrušení povolení k trvalému pobytu vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, na který ostatně správně upozornil žalobce, a to již ve správním řízení. Kasační soud v tomto rozhodnutí uvedl: „*Aby mohlo Ministerstvo vnitra neudělit či odejmout cizinci – dlouhodobému rezidentovi (ve smyslu směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty) – povolení k*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku [zde podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], musí shledat, že jeho osobní chování je pro veřejný pořádek nejen hrozbou skutečnou a dostatečně závažnou, ale i hrozbou aktuální. Totéž platí u všech dalších důvodů, s nimiž zákon o pobytu cizinců na území České republiky spojuje neudělení či odnětí pobytového titulu a které vycházejí z čl. 6 odst. 1 a čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES [§ 75 odst. 1 písm. c) a e), § 75 odst. 2 písm. e) a f), § 77 odst. 1 písm. h) a i), § 77 odst. 2 písm. a), e) a f), § 83 odst. 1 písm. b) a § 85 odst. 1 písm. a) a b) tohoto zákona].“

24. Tyto závěry jsou relevantní i v projednávané věci. Ostatně, ani sami účastníci o tom nepochybují, neboť žalobce závěry tohoto rozhodnutí NSS uplatnil již ve správním řízení a žalovaný se k nim výslovně vyslovil ve svém vyjádření k žalobě. Soud tuto úvahu aprobuje; ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl držitelem povolení k trvalému pobytu a současně měl status dlouhodobě pobývacího rezidenta třetí země, jehož postavení upravuje směrnice 2003/109/ES [srov. čl. 2 písm. b) ve spojení s čl. 4-7 této směrnice]. Je možno také uvést, že výše uvedené závěry NSS jsou dovozeny z čl. 9 odst. 3 a čl. 12 citované směrnice. Dle čl. 9 odst. 3 této směrnice totiž platí: *„Členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývací rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta, obrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12.“* Podle čl. 12 odst. 1 této směrnice potom platí, že: *„Členské státy mohou učinit rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývacího rezidenta pouze tehdy, představuje-li uvedená osoba skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.“* V rozsudku ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33, přitom NSS dospěl ve vztahu k důvodu ke zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC k závěru, že se jedná o vadné vnitrostátní provedení čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. *„Když už se zákonodárce rozhodl provést dobrovolné ustanovení směrnice, musí respektovat jeho smysl a účel, nikoli jej popírat a vytvářet si vlastní přísnější pravidla nad rámec směrnice. To konkrétně znamená, že vnitrostátní úprava, která vychází z čl. 9 odst. 3 směrnice, nesmí být paušalizující a automatická, ale musí poskytovat prostor k individuálnímu posouzení jednotlivých případů. Přesně takový prostor § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nedává, protože ukládá ministerstvu povinnost zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, je-li splněna tam uvedená objektivní podmínka, a to bez ohledu na individuální okolnosti. Nejvyšší správní soud proto dovodil přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES (v podrobnostech body 18 až 25 rozsudku č. j. 2 Azs 144/2020-33). Tyto závěry lze bezesbytku převzít i na důvod pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců,“* uvedl NSS a na podkladě analýzy rozhodovací praxe Soudního dvora EU dovodil, že *„omezující opatření odůvodněná veřejným pořádkem mohou státy uložit cizinci jenom tehdy, když posoudí individuálně jeho konkrétní případ a shledají, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.“* Tento závěr se dotýká všech ustanovení ZPC, která se opírají o výhradu veřejného pořádku a překrývají se s unijním právem. NSS sám v citovaném rozsudku výslovně uvedl, že jde mj. i o ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) a f) ZPC (bod 27 tohoto rozsudku). NSS následně uzavřel: *„Nejvyšší správní soud tedy ještě jednou shrnuje, že aby mohlo ministerstvo neudělit či odejmout cizinci – dlouhodobému rezidentovi ve smyslu směrnice 2003/109/ES – povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku, zde podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců [ale totožně to platí u důvodů podle § 77 odst. 1 písm. h) a i), § 77 odst. 2 písm. a), e) a f), § 75 odst. 1 písm. c) a e), § 75 odst. 2 písm. e) a f), § 83 odst. 1 písm. b); a § 85*

odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců], musí shledat, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.“

25. V tomto ohledu tedy bylo povinností žalovaného posuzovat i osobu žalobce v nyní projednávané věci (ostatní podmínky aplikace ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) a f) nejsou činěny spornými, protože se soud jimi samostatně nezabývá). Podle názoru soudu tak ale žalovaný neučinil.

Jakkoli je totiž odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí poměrně rozsáhlé, otázce aktuálnosti dostatečně závažné hrozby pro veřejný pořádek, kterou má žalobce představovat, v něm přílišná pozornost věnována není. Žalovaný se tedy nepochybně správně zabývá trestnou činností, za kterou byl žalovaný odsouzen rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 23. 3. 2023, č. j. 5 T 2/2023-7488, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 9. 2023, č. j. 8 To 127/2023-7567. Jednalo se o odsouzení za zvlášť závažný zločin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, přičemž žalobce v této trestné činnosti figuroval jako člen organizované skupiny působící ve více státech. Vedle této trestné činnosti odkázal žalovaný v napadeném rozhodnutí na přestupky na úseku dopravy, jichž se žalobce dopustil po svém propuštění z vazby (jde o přestupky ze dnů 17. 5. 2021, 20. 2. 2023, 30. 11. 2023 a 8. 2. 2024). Dle Krajského soudu v Plzni ale jen z těchto skutečností nelze závěr o aktuálnosti hrozby představované žalobcem veřejnému pořádku přesvědčivě odůvodnit.

26. Pokud totiž jde o žalobcovu trestnou činnost, jistě ji není možno jakkoli bagatelizovat. Na druhé straně se ovšem nejednalo o trestný čin té zcela nejzávažnější povahy (proti životu a zdraví apod.). V těchto situacích je namístě přihlížet i k charakteru a závažnosti trestné činnosti a je nutno diferencovat mezi kriminalitou té nejzávažnější povahy a kriminalitou méně nebezpečnou. V této úvaze je možno vyjít také ze systematiky zvláštní části trestního zákoníku, neboť ta právě odráží typovou závažnost jednotlivých skupin trestných činů. V posuzované věci se žalobce dopustil zločinu zařazeného mezi trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných zařazených do X. hlavy trestního zákoníku. Přestože pak obecně platí, že trestné činy představují nejzávažnější protiprávní jednání, nelze při jejich hodnocení v rámci rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) ZPC ustát na paušálním závěru, že spácháním trestného činu cizinec prokázal závažný nedostatek respektu k právnímu řádu ČR a zneužil své pobytové oprávnění ke spáchání trestné činnosti. To je totiž do jisté míry pravda vždy, nicméně se z takové úvahy zcela vytrácí ono individuální posouzení, které jsou správní orgány povinny v každé věci provést.

27. V této souvislosti je pak nutno přitakat žalobci, že trestná činnost, za kterou byl odsouzen, byla spáchána koncem roku 2016 a začátkem roku 2017 (od září do března), jakkoli se jednalo o 17 dílčích útoků. Jde tedy o události, které od vydání napadeného rozhodnutí dělilo více než 8 let. To je již poměrně dlouhá doba na to, aby jen ze samotné skutečnosti spáchání daného trestného činu bylo možno bez dalšího uzavřít, že žalobce coby jeho pachatel představuje (nadále) aktuální hrozbu pro veřejný pořádek ČR. Naopak je to dostatečně dlouhá doba na to, aby mohlo být reflektováno chování žalobce po spáchání této trestné činnosti, neboť lze předpokládat, že trvá-li hrozba představovaná žalobcem veřejnému pořádku ČR, bude se v těchto osmi letech nějakým způsobem materializovat. Je přitom věcí žalovaného, aby ve svém rozhodnutí představil přesvědčivé důvody, o které opírá svůj závěr o tom, že žalobce představuje aktuální hrozbu veřejnému pořádku.

28. V posuzované věci však žalovaný využil toliko odkaz na celkem čtyři dopravní přestupky, jichž se žalobce dopustil v posledních zhruba čtyřech letech před vydáním napadeného rozhodnutí, resp. po svém propuštění z vazby. Dle výpisu z evidenční karty řidiče založené ve správním spise se jedná o přestupek ze dne 17. 5. 2021 spočívající v držení mobilního telefonu za jízdy, za což mu byla uložena pokuta příkazem na místě ve výši 200 Kč, dále o přestupek ze dne 20. 2. 2023 spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 13 km/hm, za což mu byla uložena příkazem na místě uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, dále o přestupek z 30. 11. 2023, který spočíval v opět v držení mobilního telefonu za jízdy, za což mu byla příkazem na místě uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, a konečně přestupek ze dne 18. 2. 2024, spočívající opět v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 13 km/h, za což mu byla uložena příkazem na místě pokuta ve výši 1 000 Kč. Lze dodat, že před těmito čtyřmi přestupky se žalobce od roku 2008 dopustil dalších čtyř přestupků, přičemž za relativně nejzávažnější lze považovat řízení pod vlivem návykové látky (alkoholu) ze dne 23. 8. 2015. Od roku 2008 se tedy jedná o celkem 8 přestupků v dopravě.
29. Jakkoli soud v žádném případě nemíní žalobcem spáchané přestupky v dopravě pomíjet, lze i v této souvislosti přisvědčit žalobci, že se tu jedná (přihlíží-li se skutečně jen k přestupkům, které byly relevantní z pohledu žalovaného, tj. oněch čtyřech, jichž se žalobce dopustil po svém propuštění z vazby) spíše o typově méně závažné přestupky, kterých se řidiči, bohužel, dopouštějí zcela běžně. To znamená, že nejde o přestupky takové závažnosti, z nichž by bylo možno bez dalšího usuzovat na negativní vztah provinivšího se řidiče vůči právnímu řádu či dokonce veřejnému pořádku ČR. Pochopitelně, že dopouštěl-li by se i takovýchto přestupků žalobce zcela programově, systematicky, bylo by snad možné přesto takový závěr učinit, protože by na podkladě takového zjištění bylo možno usuzovat, že se žalobce nemíní právní úpravou silničního provozu řídit. V projednávané věci to však není ten případ. Čtyři přestupky spáchané v rozmezí pěti let sice nejsou dobrým vysvědčením žádného řidiče, ale srovnávat je se situací, která nastala ve věci projednávané v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem-pobočka v Liberci ze dne 1. 10. 2024, č. j. 60 A 8/2024-41, v níž se cizinec dopustil od roku 2015 celkem 15 přestupků v dopravě, podle mínění Krajského soudu v Plzni zkrátka nelze. Především, sama četnost přestupků v dopravě byla v případě cizince v odkazované věci podstatně vyšší než ve věci žalobce. Navíc jejich kumulace do konkrétního časového období svědčí o podstatně vyšší intenzitě porušování stanovených pravidel než v žalobcově případě. O tom vypovídá i fakt, že cizinci v odkazované věci řešené libereckou pobočkou labskoústeckého krajského soudu byly v dané době uloženy dokonce dva zákazy řízení, jeden z nichž byl platný ještě v době probíhajícího správního řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu. Závažnost spáchaných přestupků se také v čase stupňovala. Tyto skutečnosti odlišují případ žalobce od případu, na který odkazoval žalovaný, natolik, že mezi nimi podle názoru Krajského soudu v Plzni není možno hledat analogii.
30. Kromě trestního odsouzení a několika spáchaných přestupků se již v napadeném rozhodnutí neobjevuje žádná další skutečnost, o kterou by vůbec bylo teoreticky možno opřít závěr o aktuálnosti hrozby představované veřejnému pořádku žalobcem. Nadto nelze přehlédnout, že žalovaný i tyto skutečnosti nehodnotí přísně nezaujatě, ale zdůrazňuje jen ty jejich aspekty, které žalobci přitěžují, a tedy podporují závěr žalovaného, např. zdůrazňuje sice, že trestné činnosti se žalobce dopustil 17 dílčími útoky, ale nezohledňuje, že ty se odehrály v rámci relativně krátkého období zhruba půl roku. Přitom podle názoru Krajského soudu v Plzni měl žalovaný přinejmenším z odsuzujících

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

trestních rozsudků reflektovat i ty skutečnosti, které je možno vykládat ve prospěch žalobce. Tak kupř. není z napadeného rozhodnutí patrné, zda žalovaný přihlédl i k polehčujícím okolnostem, jak je zmiňuje trestní rozsudek Okresního soudu Plzeň-město (str. 39), resp. skutečnosti, které zmínil Krajský soud v Plzni coby soud odvolací ve svém rozsudku (str. 4), podporující závěr, podle něhož bylo u žalobce možno přikročit k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby ve smyslu § 58 odst. 1 tr. zákoníku (jedná se tu především o řádný život žalobce před spáchanou trestnou činností, pozitivní hodnocení ve velmi dlouhé vazbě, jež trvala od 4. 4. 2017 do 13. 2. 2020) a po propuštění z vazby). Je třeba v této souvislosti připomenout, že hodnocení rizik, která žalobce snad představuje pro veřejný pořádek v ČR, je třeba provést komplexně, tedy s přihlédnutím jak k okolnostem, které svědčí spíše proti žalobci, tak i k okolnostem, které naopak žalobci prospívají. Jedině tak je možné dosáhnout přezkoumatelného a přesvědčivého závěru o skutkovém stavu, jak ukládá § 3 správního řádu.

31. Na podkladě těchto zjištění soud uzavírá, že v posuzované věci neshledal, že by t. č. u žalobce byl naplněna podmínka zrušení jeho povolení k trvalému pobytu spočívající v tom, že žalobce představuje aktuální hrozbu veřejnému pořádku ČR. V dalším průběhu správního řízení tak bude věcí žalovaného, aby buď svá zjištění v tomto směru doplnil a své závěry patřičně odůvodnil, případně aby přehodnotil své závěry. Uplatněný žalobní bod je tudíž důvodný.
32. Aktuální hrozba veřejnému pořádku, která je podle závěrů shora citované judikatury NSS předpokladem (podmínkou) pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) ZPC, má svůj rozměr časový i materiální. Z hlediska časového rozměru je nutno hodnotit aktuálnost hrozby, kterou může konkrétní cizinec představovat v daném čase. Není tak možno bez dalšího automaticky vycházet z jeho trestního odsouzení za trestnou činnost spáchanou před více než 8 lety, jakkoli relativně závažnou, aniž by bylo přihlédnuto k tomu, jak se žalobce dále z pohledu možného ohrožení veřejného zájmu ČR choval zejména po jejím spáchání. Materiální rozměr pak musí spočívat v určité kvalifikované míře závažnosti skutečností, z nichž je nebezpečí pro veřejný pořádek ČR dovozováno. Zpravidla (bez dalšího) proto nebude pro závěr o aktuálnosti hrozby veřejnému pořádku ze strany konkrétního cizince dostačovat poukaz na několik méně závažných přestupků v dopravě, kterých se takový cizinec dopustil v době po výkonu trestu (v posuzované věci po svém propuštění z vazby).
33. Polemiku, kterou mezi sebou v rámci svých podání účastníci spustili, pokud jde o otázku dvojího trestání za spáchanou trestnou činnost, považuje soud za zbytečnou a fakticky mimoběžnou s meritem věci. Případné zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) a f) ZPC vskutku nelze chápat jako další trest ukládaný za spáchaný trestný čin, ale toliko jako následek odsouzení za tuto trestnou činnost. Ovšem, jak plyne z výše uvedeného, podstata projednávané věci tkví v otázce, zda byly splněny i další podmínky zrušení povolení k trvalému pobytu kromě tohoto trestního odsouzení. Soud dospěl k závěru, že tomu tak (přinejmenším zatím) není.

Závěr a náklady řízení

34. Soud shledal podanou žalobu důvodnou. Proto postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí výrokem I. tohoto rozsudku zrušil a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude tak jeho úkolem především vyhodnotit, zda stávající podklady pro vydání rozhodnutí postačují k vydání nového rozhodnutí ve věci, tj. zda na jejich základě lze uzavřít, zda žalobce představuje aktuální hrozbu veřejnému pořádku ČR (tj. zda lze na jejich základě dospět až už k závěru pozitivnímu či negativnímu) a v takovém případě i rozhodne. Pokud dospěje žalovaný k závěru, že tomu tak není, bude muset obstarat další podklady pro vydání rozhodnutí, na jejichž podkladě teprve bude moci dospět ke konečnému závěru. Soud tyto závěry žalovaného nyní tímto rozsudkem nijak nepředjímá. Za současného stavu věcí je však nutno uzavřít, že napadené rozhodnutí neobsahuje taková zjištění, která by poskytla oporu pro závěr o aktuálnosti hrozby představované žalobcem veřejnému pořádku ČR.

35. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o nákladech řízení. Učinil tak podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má procesně plně úspěšný žalobce právo na plnou náhradu nákladů řízení po procesně podlehnuvším žalovaném. Žalobce byl v řízení zastoupen advokátem, náklady řízení tedy tvoří náhrada za odměnu jeho zástupce určená dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále též jen: „AT“) sestávající z odměny za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby; naopak soud nepřiznal náhradu za úkon spočívající v sepsu stanoviska ze dne 10. 4. 2025, když to do věci nevneslo nic nového) v tarifní hodnotě 4 260 Kč za každý, k čemuž přináleží náhrada za dva tzv. režijní paušály v hodnotě 450 Kč každý. Zástupce žalobce je plátcem DPH, má proto právo i na náhradu za tuto daň ve výši 21 %, tj. 2 129,40 Kč. Dále má žalobce právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Celkem důvodně vynaložené náklady řízení žalobce činí 15 269,40 Kč a v této výši je soud žalovanému uložil žalobci nahradit. Pariční lhůtu stanovil s ohledem na administrativně technickou možnost žalovaného tuto platbu realizovat, tj. ve lhůtě 1 měsíce od právní moci rozsudku. Místo plnění bylo stanoveno k rukám zástupce žalobce, a to podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.
36. Výrokem III. tohoto rozsudku pak soud nepřiznal žádnou náhradu nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud osobám zúčastněným na řízení neukládal žádné povinnosti a neshledal ani žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné, pro které by jim měl přiznat jakoukoli náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 6. května 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.